ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 22ας Ιουνίου 1988 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η Aldinger και η Virgili είναι έκτακτες υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που εργάζονται για την ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (« η ομάδα του ΕΛΚ ») του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Οι συμβάσεις προσλήψεώς τους, που υπογράφηκαν αντιστοίχως στις 8 Μαΐου 1981 και 1ης Απριλίου 1981 όρισαν το Λουξεμβούργο ως τόπο υπηρεσίας. Εργάζονταν με διάφορες επιτροπές του Κοινοβουλίου, οι οποίες, ήδη από πολλών ετών, συνεδριάζουν σχεδόν αποκλειστικά στις Βρυξέλλες.

Κατόπιν πολλών συζητήσεων το 1984, το προεδρείο της ομάδας του ΕΛΚ αποφάσισε να μεταθέσει στις Βρυξέλλες μέρος του προσωπικού, του εργαζόμενου μ' αυτές τις επιτροπές, μεταξύ των οποίων οι προσφεύγουσες. Η Aldinger και η Virgili δεν επιθυμούσαν ούτε και επιθυμούν να αναχωρήσουν. Με τις υπό κρίση προσφυγές, που ασκήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 28 Ιανουαρίου 1987, οι προσφεύγουσες ζητούν την ακύρωση διαφόρων γενικών αποφάσεων της ομάδας του ΕΛΚ, σχετικών με την πρόθεση μεταφοράς των περισσοτέρων δραστηριοτήτων της ομάδας στις Βρυξέλλες: την ακύρωση των δύο ατομικών αποφάσεων, που απευθύνθησαν αντιστοίχως στην Aldinger και στη Virgili, πληροφορώντας τες περί των εν λόγω γενικών αποφάσεων και ορίζοντας την 1η Ιουλίου 1987 ως ημερομηνία μεταθέσεώς τους στις Βρυξέλλες, καθώς και την ακύρωση των δύο αποφάσεων του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ που επιβεβαιούν την ημερομηνία μεταθέσεως, σε απάντηση επιστολής της Aldinger στο γενικό γραμματέα της ομάδας, υπό ημερομηνία 7 Σεπτεμβρίου 1986, και ανάλογης επιστολής της Virgili, υπό ημερομηνία 17 Σεπτεμβρίου 1986.

Με Διάταξη της 22ας Ιουνίου 1987 (23/87 R, Συλλογή 1987, σ. 2841, και 24/87 R, Συλλογή 1987, σ. 2847), το Δικαστήριο ανέστειλε την εκτέλεση των προσβαλλομένων αποφάσεων, στο μέτρο που προβλέπουν τη μετάθεση των προσφευγουσών στις Βρυξέλλες, την 1η Ιουλίου 1987, μέχρις εκδικάσεως των υποθέσεων.

Το Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι αυτές οι προσφυγές είναι απαράδεκτες. Οι επιστολές της 7ης Σεπτεμβρίου και 17ης Σεπτεμβρίου 1986 είναι, κατά το Κοινοβούλιο, απλές αιτήσεις κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και όχι διοικητικές ενστάσεις, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2 (που εφαρμόζεται κατά αναλογία στους έκτακτους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 46 του καθεστώτους που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων). Αν αυτό αληθεύει, η μη υποβολή διοικητικής ενστάσεως προ της καταθέσεως των προσφυγών ενώπιον του Δικαστηρίου καθιστά τις προσφυγές απαράδεκτες. Εντούτοις, αυτές οι επιστολές περιέχουν τα αναγκαία στοιχεία για να θεωρηθούν ως διοικητικές ενστάσεις, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, το δε περιεχόμενο των αποφάσεων του προέδρου της ομάδας ΕΛΚ που περιλαμβάνονται στις απαντήσεις του της 29ης Οκτωβρίου 1986 επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι επιστολές των προσφευγουσών πρέπει να ερμηνευθούν κατ' αυτή την έννοια. Δεν θεωρώ ότι οι εν λόγω προσφυγές είναι στο σύνολό τους απαράδεκτες.

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

Εντούτοις, και χωρίς αυστηρή προσήλωση στο γράμμα των επιστολών, νομίζω ότι αυτές δεν αμφισβητούν τη μετάθεση αυτή καθεαυτή. Αποσκοπούν στο να την καθυστερήσουν. Η Aldinger αναφέρει ότι το να εγκαταλείψει το Λουξεμβούργο για τις Βρυξέλλες στην καθορισθείσα ημερομηνία θα της δημιουργούσε ιδιαίτερα σοβαρό πρόβλημα » και η Virgili ζητεί « να μετατεθεί η ημερομηνία μεταθέσεώς της », εξηγώντας ότι « η προσφυγή της δεν στρέφεται κατά της μεταθέσεως αυτής καθαυτής, αλλά μάλλον έχει ως σκοπό να επιτύχει επαρκή προθεσμία που θα της επιτρέψει να επιλύσει ορισμένα προβλήματα οικογενειακής φύσεως ». Στο μέτρο που οι προσφυγές τείνουν στο να αποφευχθεί η μετάθεση στο σύνολό της, βαίνουν πέρα των ισχυρισμών που προβλήθηκαν στις διοικητικές ενστάσεις. Σ' αυτό το μέτρο, οι προσφυγές είναι απαράδεκτες (βλέπε υπόθεση 242/85, Geist κατά Επιτροπής, απόφαση της 20ής Μαΐου 1987, Συλλογή 1987, σ. 2181, σκέψη 9).

Κατά συνέπεια, είμαι της γνώμης, ότι οι ισχυρισμοί δεν είναι παραδεκτοί στο μέτρο που αμφισβητούν το κύρος της επιλεγείσας ημερομηνίας για τη μετάθεση.

Η απόφαση μεταθέσεως ορισμένων μελών του προσωπικού, μεταξύ των οποίων οι προσφεύγουσες, επικυρώθηκε από τον πρόεδρο της ομάδας του ΕΛΚ σε συνεδρίαση που έλαβε χώρα στις 17 Ιουνίου 1986, αποφασίστηκε, όμως, μεταξύ άλλων, για κοινωνικούς λόγους, να καθυστερήσει η εφαρμογή αυτής της αποφάσεως μέχρι του Ιουλίου 1987. Η μετάθεση επικυρώθηκε εκ νέου από τον πρόεδρο της ομάδας του ΕΛΚ την 1η Ιουλίου 1986, ημερομηνία κατά την οποία δηλώθηκε ρητώς ότι « προκειμένου να ληφθούν πλήρως υπόψη τα κοινωνικά προβλήματα των ενδιαφερομένων, και κυρίως τα σχολικά προβλήματα, η μετάθεση θα πραγματοποιηθεί τον Ιούλιο 1987 ». Ήταν προδήλως δίκαιο να αναμένεται ότι το Κοινοβούλιο θα παραχωρούσε στα πρόσωπα που έπρεπε να μετατεθούν εύλογη προθεσμία για να λάβουν τα μέτρα τους και ότι, εντός των υπαγορευομένων από τις απαιτήσεις της υπηρεσίας ορίων, λαμβάνονταν υπόψη οι προσωπικές περιστάσεις.

Εξάλλου, μπορεί να καταγγελθεί η σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου με προειδοποίηση τριών μηνών, και αν οι προσφεύγουσες είχαν πληροφορηθεί ότι η σύμβασή τους έληγε στο τέλος αυτής της περιόδου, σε περίπτωση αρνήσεως εκ μέρους τους να αναχωρήσουν, δεν θα είχαν κανένα νόμιμο μέσο προσφυγής. Επιπλέον, το ζήτημα της μεταθέσεως είχε εγερθεί τουλάχιστον από το 1984 και το προσωπικό γνώριζε ότι τα εργαζόμενα με τις επιτροπές πρόσωπα θα μετατίθεντο. Στην προκειμένη περίπτωση, ακόμα και όταν η οριστική γνωστοποίηση τους έγινε, διέθεταν ένα επιπλέον έτος για να προετοιμαστούν. Θεωρώ αυτή την προειδοποίηση δίκαιη και μάλιστα γεναιόδωρη, από γενική άποψη.

Εντούτοις, οι δύο προσφεύγουσες αναφέρουν ότι συναντούν, στην προκειμένη περίπτωση, ιδιαίτερες δυσχέρειες που δεν ελήφθησαν υπόψη. Η Aldinger ανέμενε τέκνο, το οποίο δεν θα είχε παρά ηλικία τεσσάρων μηνών κατά την ημερομηνία της μεταθέσεως και η σύμβαση εργασίας του συζύγου της στο Λουξεμβούργο δεν έληγε πριν από τις αρχές του 1989. Ο σύζυγος της Virgili ήταν υπάλληλος freelance στο γραφείο επίσημων εκδόσεων, προσπαθούσε να επιτύχει θέση μονίμου υπαλλήλου από τετραετίας και έπρεπε να συμμετάσχει σε διαγωνισμό το Δεκεμβρίο 1987. Πρόκειται περί περιστάσεων οι οποίες πρέπει να ληφθούν υπόψη, αλλά, εν πάση περιπτώσει, υπό το φως των αναγκών της υπηρεσίας, είμαι της γνώμης ότι στην προκειμένη περίπτωση το Κοινοβούλιο δεν είχε υποχρέωση να παραχωρήσει συμπληρωματική προθεσμία. Έπρεπε να φθάσει η ημέρα, κατά την οποία ο καθένας έπρεπε να αποφασίσει αν ο σύζυγος ή η σύζυγος θα παρέμεναν στο Λουξεμβούργο (η σύζυγος ζητώντας άλλη απασχόληση), αν και

οι δύο θα μετέβαιναν στις Βρυξέλλες ή αν ο ένας από τους δύο θα πηγαινοερχόταν όλες τις εβδομάδες από το Λουξεμβούργο ή τις Βρυξέλλες.

Δεν νομίζω ότι η προσωπική τους κατάσταση δεν ελήφθη υπόψη. Παρόλον ότι αληθεύει ότι οι απαντήσεις του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ στις διοικητικές τους ενστάσεις ήσαν συντεταγμένες με γενικούς όρους και δεν χειρίζονταν γενικώς την προσωπική τους κατάσταση, αυτές οι απαντήσεις ανέφεραν το γεγονός ότι ο φάκελός, τους είχε επανεξεταστεί. Η προσοχή των υπευθύνων είχε επιστηθεί τόσο προφορικά όσο και εγγράφως, επί των πραγματικών περιστατικών. Απορρίπτω την άποψη, κατά την οποία αυτές οι απαντήσεις αποτελούσαν απλό τύπο και ότι η περίπτωση των ενδιαφερομένων δεν εξετάστηκε ορθώς.

Οι προσφεύγουσες είχαν, εν πάση περιπτώσει, επιτύχει συμπληρωματικό έτος, κατόπιν της Διατάξεως που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων από το Δικαστήριο και δεν βλέπω για ποιο λόγο θα μπορούσε να απορριφθεί ο ισχυρισμός της ομάδας του ΕΛΚ, κατά τον οποίο, παρόλον ότι η υπηρεσία οικονομικών και έρευνας παραμένει ακόμα στο Λουξεμβούργο, δεν υπάρχει εδώ διαθέσιμη θέση για τις προσφεύγουσες.

Κατα συνέπεια, είμαι της γνώμης, ότι οι εν λόγω προσφυγές πρέπει να απορριφθούν και κάθε διάδικος να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας.

Αν είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι υπό κρίση προσφυγές είναι παραδεκτές, στο μέτρο που προσβάλλουν τη μετάθεση στο σύνολό της, δεν θα είχα δεχθεί ότι το γεγονός του καθορισμού του Λουξεμβούργου ως τόπου υπηρεσίας στα έγγαφα προσλήψεως, σήμαινε ότι οι ενδιαφερόμενες δεν μπορούσαν ποτέ να μετατεθούν αλλαχού. Έπρεπε στην αρχή να προσδιοριστεί ένας τόπος, αλλά το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης ορίζει ότι: « η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή τοποθετεί με διορισμό ή μετάθεση προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας..., κάθε υπάλληλο σε θέση της κατηγορίας ή του κλάδου του που αντιστοιχεί στο βαθμό του. »

Αυτό το άρθρο έχει εφαρμογή στους έκτακτους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 10 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό.

Ακόμα και αν φαίνεται προτιμότερο να ορίζεται στην αρχή ως τόπος υπηρεσίας. « Χ ή οποιοσδήποτε άλλος τόπος ή τόποι σύμφωνα με τις ενδεχόμενες ανάγκες της υπηρεσίας », δεν νομίζω ότι δεν μπορεί να απαιτηθεί μετάθεση όταν έχει καθοριστεί ένας μόνο τόπος. Οι συνεδριάσεις των επιτροπών λάμβαναν χώρα στις Βρυξέλλες από ετών. Η μετάθεση των προσφευγουσών μπορεί, στην προκειμένη περίπτωση να περιγραφεί σαφώς ως ανταποκρινόμενη « σε απαιτήσεις ορθολογικής οργανώσεως και αποτελεσματικότητας της υπηρεσίας των κοινοβουλευτικών εργασιών » (έγγραφο του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ προς κάθε μια από τις προσφεύγουσες, υπό ημερομηνία 29 Οκτωβρίου 1986) και ως σύμφωνη προς τα συμφέροντα της υπηρεσίας. Η άλλη λύση, στην περίπτωση που η μετάθεση δεν θα ήταν αποδεκτή, συνίστατο για το Κοινοβούλιο ή την προσφεύγουσα να καταγγείλει τη σύμβαση με προειδοποίηση τριών μηνών (βλέπε 25/68, Schertzer κατά Κοινοβουλίου, ECR 1977, σ. 1729, σκέψεις 25 και 38 ώς 40).

Αυτή η γνώμη μου φαίνεται εντελώς σύμφωνη με την απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως 61/76, Geist κατά Επιτροπής (ECR 1977, σ. 1419)· επιπλέον ο επιθυμητός χαρακτήρας της μεταθέσεως, υπό το φως των αναγκών της υπηρεσίας στις υπό κρίση υποθέσεις,

έχει αποδειχθεί ακόμη σαφέστερα παρά στην υπόθεση Geist.

Κατά συνέπεια, είμαι της γνώμης ότι, παρά την ύπαρξη της ρήτρας που ορίζει το Λουξεμβούργο ως τόπο εκπληρώσεως των καθηκόντων στις συμβάσεις εργασίας, το Κοινοβούλιο είχε καταρχήν το δικαίωμα να αποφασίσει περί της μεταθέσεως των προσφευγουσών στις Βρυξέλλες.

Οι *προσφεύγουσες* ισχυρίζονται επίσης ότι:

— η απόφαση της ομάδας του ΕΛΚ, του Ιουνίου 1984, είναι μη νόμιμη διότι δεν εκδόθηκε από την αρμοδία αρχή όπως την ορίζει το άρθρο 10 του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας του ΕΛΚ·

— η απόφαση του προεδρείου της ομάδας του ΕΛΚ, της 10ης Ιουλίου 1985, πάσχει εξ υπαρχής διότι (κατά τις προσφεύγουσες) στηρίζεται σε δήλωση αντίθετη προς την αλήθεια του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ, κατά την οποία τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα είχαν συναινέσει τη μετάθεσή τους στις Βρυξέλλες και διότι ο αριθμός των αντιπροέδρων του προεδρείου υπερέβαινε τον αναφερόμενο στο άρθρο 11 του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας του ΕΛΚ αριθμό·

— οι αποφάσεις του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ, της 17ης Ιουνίου 1986 και 1ης Ιουλίου 1986, πάσχουν επίσης εξ υπαρχής διότι εκδόθηκαν από αρχή με μη νόμιμη σύνθεση και πάσχουν από κατάχρηση εξουσίας, δεδομένου ότι ο πρόεδρος δεν έχει καμιά εξουσία εκτελέσεως των αποφάσεων του προεδρείου·

— η απόφαση του γενικού γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ, της 16ης Ιουλίου 1986, στο μέτρο που πρόκειται περί αποφάσεως και όχι απλής γνωστοποιήσεως, είναι άκυρη, λόγω υπερβάσεως εξουσίας του υπαλλήλου για τον οποίο πρόκειται·

— η απόφαση του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ, της 29ης Οκτωβρίου 1986, με την οποία απορρίφθησαν οι διοικητικές ενστάσεις των προσφευγουσών είναι μη νόμιμη, διότι εκδόθηκε χωρίς ο πρόεδρος να έχει αρμοδιότητα προς το σκοπό αυτό και κατά παράβαση της προγενέστερης αποφάσεως της 16ης Ιουλίου 1986.

Τάσσομαι με την άποψη του Κοινοβουλίου, το οποίο ισχυρίζεται ότι μόνο οι αποφάσεις του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ, υπό ημερομηνία 17ης Ιουνίου 1986 και 1η Ιουλίου 1986, μπορούν να υποβληθούν στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Η «απόφαση του 1984» δεν αποτελεί παρά δήλωση προθέσεως ή αρχής.

Η απόφαση της 10ης Ιουλίου 1985, η οποία επίσης δεν είναι τίποτε άλλα παρά γενική απόφαση, προκάλεσε ισχυρισμούς απατηλής πληροφορήσεως ως προς τη θέληση του ενδιαφερόμενου προσωπικού να μεταφερθεί στις Βρυξέλλες. Εντούτοις, είμαι της γνώμης, ότι είναι σαφές ότι σ' αυτό το στάδιο δεν είχε ληφθεί καμιά ατομική απόφαση και ότι δεν υφίστατο, επομένως, «πράξη που βλάπτει τις προσφεύγουσες κατά την έννοια του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (βλέπε υπόθεση 124/78, List κατά Επιτροπής, ECR 1979, σ. 2499, ιδίως σ. 2510, σκέψη 5, και τις προτάσεις του γενικού οεισαγγελέα Mayras στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 33 και 75/79, Kuhner κατά Επιτροπής, ECR 1980, σ. 1677, ιδίως σ. 1702). Δεν παρίσταται, επομένως, ανάγκη να λυθεί αυτό το σημείο. Αυτό εφαρμόζεται και στο επιχείρημα «περί των πέντε αντιπροέδρων» παρόλον ότι, κατά τη γνώμη μου, εφόσον ο αριθμός των αντιπροέδρων είχε

αυξηθεί από δύο σε πέντε, στο άρθρο 11 πρέπει να δοθεί η ερμηνεία ότι επιτρέπει στους πέντε να συμμετάσχουν. Η συμμετοχή πέντε προσώπων αντί δύο έχει, εν πάση περιπτώσει, εκ φύσεως περισσότερες πιθανότητες να δημιουργήσει κατάσταση στην οποία οι προσφεύγουσες θα συγκέντρωναν ένα ή περισσότερες ψήφους.

Φαίνεται επίσης σαφές ότι το έγγραφο του γενικού γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ, υπό ημερομηνία 16 Ιουλίου 1986, αποτελεί απλώς γνωστοποίηση προγενέστερης απόφασης.

Όσον αφορά τις αποφάσεις του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ, της 17ης Ιουνίου 1986 και 1ης Ιουλίου 1986, νομίζω ότι το άρθρο 10 του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας του ΕΛΚ απονέμει στο προεδρείο τις αναγκαίες εξουσίες για να εκδίδουν αποφάσεις και ότι οι ισχυρισμοί περί καταστρατηγήσεως της διαδικασίας δεν στηρίζονται σε αποδεικτικά στοιχεία.

Τέλος, η απόφαση του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ της 29ης Οκτωβρίου 1986 περιλαμβάνεται, νομίζω, στις εξουσίες που απονέμει στον προέδρο το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας του ΕΛΚ.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι αμφισβητούμενες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά παραβίαση της αρχής, η οποία αναφέρεται στα ίδια τα έγγραφα του Κοινοβουλίου και αποσκοπεί στο να καταστήσει πιο συμβιβάσιμα τα οικογενειακά βάρη με τα επαγγελματικά καθήκοντα. Το αναφερθέν έγγραφο αναφέρεται στην καθημερινή εκπλήρωση των οικογενειακών και επαγγελματικών καθηκόντων, παραλείποντας τις απαιτήσεις της υπηρεσίας. Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπερέχει της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως 61/76 Geist, της σχετικής με τις μεταθέσεις μεταξύ των κρατών μελών προς το συμφέρον της υπηρεσίας (βλέπε επίσης υπόθεση 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, ιδίως σ. 2463, σκέψεις 17 και 20). Είμαι της γνώμης, όπως ήδη ανέφερα, ότι τα οικογενειακά συμφέροντα ελήφθησαν υπόψη: δεν μπορούν να είναι αποφασιστικά.

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν επίσης ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν χωρίς προηγούμενη διαβούλευση με την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως. Ενόψει των εγγράφων που προσκομίστηκαν στο Δικαστήριο, η δήλωση αυτή φαίνεται να διαψεύδεται αμέσως από τα αποδεικτικά στοιχεία.

Παρόλο ότι προφανώς είναι ευκταίο οι μεταθέσεις να πραγματοποιούνται με τη συναίνεση των μετατιθεμένων προσώπων, σε τελευταία ανάλυση πρέπει να υπερισχύουν τα συμφέροντα της υπηρεσίας (βλέπε υπόθεση 61/76, Geist)· και δεν νομίζω ότι η δήλωση της διοικήσεως, με την οποία τονίζεται ότι είναι επιθυμητό οι μεταθέσεις να γίνονται με τη συναίνεση των ενδιαφερομένων, απαγορεύει στη διοίκηση να προβεί στις επίμαχες μεταθέσεις.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επιπλέον, ότι οι αποφάσεις περί μεταθέσεως εκδόθηκαν χωρίς προηγουμένως να τύχουν ακροάσεως τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, όπως ορίζει το άρθρο 38 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Κατ' εμέ, ακόμη και αν αυτό το άρθρο εφαρμόζεται κατ' αναλογία (και στην προκειμένη περίπτωση δεν είμαι πεπεισμένος ότι αυτό συμβαίνει αναγκαστικά) οι προσφεύγουσες έσχον τη δίκαιη και λογική δυνατότητα να γνωρίσουν τις απόψεις τους.

Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι αμφισβητούμενες αποφάσεις δεν έλαβαν υπόψη κριτήρια ορθολογικής οργανώσεως και

αποτελεσματικότητας της υπηρεσίας, επιλέγοντας το προσωπικό που έπρεπε να μετατεθεί. Ορισμένα μέλη επιτροπών δεν είχαν βοηθό στις Βρυξέλλες, ορισμένοι βοηθοί παρέμειναν χωρίς μέλη επιτροπών στο Λουξεμβούργο. Ίσως να επρόκειτο περί προσωρινού φαινομένου ενώ συνεχιζόταν η μετακόμιση. Κύριος σκοπός ήταν η μετάθεση συνεχομένων ομάδων προσωπικού. Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι και αυτός ο ισχυρισμός είναι αβάσιμος.

Συνεπώς, ακόμα και αν αυτοί οι άλλοι ισχυρισμοί είναι παραδεκτοί, θεωρώ ότι οι υπό κρίση προσφυγές πρέπει να απορριφθούν και ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου.